

„совјетници” желели, тако ни Карађорђе није постао неоспорни вожд свих Срба јер га нису изабрали представници свих нахија Београдског пашалука. Од почетка је Карађорђе имао јаке конкуренте у власти какви су били Јакон Ненадовић, Миленко Стојковић, Петар Добрњац и др. и ривалство између њих (посебно са Јаковом Ненадовићем) се продубљивало па је тако растао број незадовољника који су желели да учествују у деоби власти. У таквој ситуацији, угрожен од својих војвода и без савезника Руса, Карађорђе жури да предухитри незадовољне народне старешине и спрема план за уређење односа између њега и Совјета. Карађорђе је ту идеју (план) изложио својим најближим пријатељима у Тополи, на слави, 25. новембра 1808. а намеравао је да је спроведе у Београду где би се о Св. Андреји одржала главна скупштина која би уредила односе између њега и Совјета а њега прогласила врховним господарем Србије. До те скупштине није дошло, већ је нешто касније (11. децембра 1808) стицајем повољних прилика Карађорђе иступио пред Совјетом са својим предлогом о односу њега и Совјета. Овај акт није сачуван али се сматра да су то била два акта – један од Карађорђа упућен Совјету, који је предвиђао (регулисао) Карађорђеве обавезе и други, од Совјета Карађорђу који је предвиђао дужности Совјета. Овим (несачуваним) актима од 1808. је утврђено да Совјет и све старешине, кнезови, војводе као и сам народ признају Карађорђа и његово законито потомство за првог и врховног српског старешину и обећавају му верност и послушност док се Карађорђе према Совјету обавезао да ће га признати за врховни суд у земљи, с тим да ће своје заповести које потичу од њега и иду преко Совјета издавати у договору са самим Совјетом. Овим актима од 1808. Карађорђе је признат за наследног господара Србије, али се заузврат обавезао да ради споразумно и у договору са Совјетом у стварима које се тичу земље и народа. Без обзира што овај акт (акти) од 1808. није сачуван (али ни прихваћен од свих старешина и потврђен од народне скупштине), то је био први формални акт о уређењу власти у Србији, њен први уставни акт којим је правно успостављена апсолутистичка и монархистичка власт династије Карађорђевић са њеним родоначелником Карађорђем. Овим актом од 1808. непријателство између Карађорђа и незадовољних старешина се привремено стишало, да би крајем 1810. поново избило на површину свом жестином. Да би и овог пута сачувао власт, Карађорђе је одговорио намером да реорганизује Совјет и централну управу устаничке Србије и тако скрши моћ главних конкурената. Ради тога је јануара 1811. сазвана и одржана скупштина старешина којој је присуствовало 66 лица и